

Mondorgeldraaiër

Op een straathoek, eigenlijk vlakbij mijn huis, was het wat rumoerig. Jan Dirksen stond daar op zijn mondorgel te spelen. Hij deed dat zo slecht dat verschillende mensen hem het spelen hadden verboden. Een had zelfs in het mondorgel gebeten, hopen de dat als het instrument zou verbeteren, de muzikant vanzelf zou meebewegen. Een ander had hem een penspiano omgehangen en zo hard in het mondorgel gebeten dat stukjes mondorgel en stukjes tand op straat vielen. Jan Dirksen wilde zijn reserve-mondorgel uit zijn broekzak trekken, maar dat zat in zijn reservebroek en die hing thuis over de stoel. De broek was heel lelijk verkleurd, zoals dat bij een reservebroek hoort. Het reserve-mondorgel zat in de broekzak met het gat in de zak en zat daar niet meer in. Hij had nog een andere reservebroek zonder gat in de zak, maar ook daar zat zijn reserve-mondorgel niet in. En omdat een reservebroek niet voor niets een reservebroek is, droeg hij zijn reservebroek nooit. Hij beschouwde zijn reserve-mondorgel daarom als verloren, maar rouwde daar niet om. Het bijten in zijn mondorgel beschouwde hij als een misdaad, maar de agent die deze misdaad had kunnen registreren, registreerde tegelijkertijd maar elders het bijten in een trompet. De trompetspeler had een zet gekregen, waarna zijn trompet het evenwicht had verloren. Een bouwvier die altijd in gevallen trompetten beet, beet ook in deze. De trompet was daarna niet meer bespeelbaar, want als een bouwvier bijt, doet hij het goed. Wat de trompetspeler niet prettig vond. En nu is er geen ruimte meer om de wederwaardigheden van Jan Dirksen verder te beschrijven.

2x7\jan+3\3x7+1; 6tien4:22; 21min4/4/4plus18